בס"ד

גליון מס' 877

פרשת וירא תשפ"ז

עלה והצלח

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא
למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

האוצרות השבוע:

- תמתין אצל הפתח, יהיה מה שיהיה — עלי מרפא
- וילכו שניהם יחדיו — שער הגיליון
- תשתמש עם האצר — יין הונגרי
- עבודת התפילה — למעשה
- להביט למעלה — בני היכלא

התורה הזמנית:

- החכמה והחיות — דרכי נועם
- פנינים מהלימוד היומי בלקו"מ ולקו"ה — איין בלעטל
- הנשימה האחרונה — כוכבי אור
- כל השומע יצחק לי — עומק הפרשה
- נסיון העקדה בחינוך — חנוך לנער
- יראת ה' היא אוצרו — שאל בני
- דיני צירוף עיסות לחלה — הלכה פסוקה

ימינה או שמאלה?

היכולת התמימה לשאת מורכבות, היא שיא יופיו וחידושו של יהודי.

אנחנו חיים בעולם של בחירה. הבחירה היא לכאורה בין טוב לרע, וזה אומר שלפחות ברור מה טוב ומה רע ורק צריך לבחור ביניהם. מה עושים אבל כאשר השאלה היא בכלל מה טוב ומה רע, ועוד יותר:

כאשר פוגשים סתירה ממשית בין מה שנראה לנו טוב ונכון, לבין מה שה' יתברך מצווה עלינו לעשות, או לבין הדרך שבה הוא מנהיג את עולמו. מה עלינו לבחור במצב שכזה?

נדמה לפעמים שאם רק הייתי יודע ברור מה ה' רוצה ממני, ללא ספק הייתי עושה זאת בשמחה ובטוב לבב. אלא שרבים כל כך הפעמים, שיהודי פוגש מבוכות ומצבים מורכבים, שבהם בכלל לא ברור מה רצון ה', ולפעמים גם מצבים שבהם לא משנה מה יבחר, לא יוכל לצאת ידי חובת כל הצדדים הטובים ואף גרוע מכך. למה, למען השם?

נסיון הסתירה

אברהם אבינו התנסה בעשרה נסיונות. העשירי שבהם הוא הנסיון הידוע והמפורסם ביותר, נסיון העקדה.

על פניו נדמה שהנסיון היה בכך שקשה לאב לעקוד את בנו ולוותר עליו, ואברהם אבינו התגבר ועשה את שהצטווה למרות הרגש הקשה. אך במעט התבוננות זה ממש לא הגיוני. וכי דבר כזה נחשב לנסיון אצל אברהם אבינו? והרי כל יהודי פשוט, אילו היה מצטווה בפירוש מפי בורא עולם לעקוד את בנו, היה עושה זאת ללא ספק. נכון, רגשות קשים, אבל מה צריך יותר מציווי ברור שכזה. אברהם אבינו? נסיון?!

אכן, מבאר רבי נתן, הנסיון והקושי לא היו בעצם קיום הציווי, אלא בסתירה הנוראית שטמונה בה. ה' יתברך הרי הבטיח לו 'כי ביצחק יקרא לך זרע' - עם ישראל כולו אמור להיוולד מיצחק, והנה טרם הגיע וולד אחד מיצחק הוא עומד להישחט. איך יעלו שני הכתובים כאחד?

יתירה מזו. אברהם אבינו מידתו חסד; מהותו היא נתינה והשפעה, מכל הלב וללא הגבלה. זוהי מהותו של אברהם אבינו; מתוך תנועה זו הוא חיפש את ה' ומצא אותו. ומתוך תנועה זו הוא סיפר עליו ופרסם אותו לכל העולם. רבבות אנשים למדו ממנו בצורה בלתי אמצעית כמה טוב ה', וכמה נכון ללכת בדרכי ה' ולהיות טוב. לעשות צדקה ומשפט. והנה, אותו מלמד בעצמו הולך לשחוט את בנו, פעולה הפוכה בדיוק. זו פשיטת רגל מוחלטת.

תמימות ומורכבות

אכן, נסיון קשה מאין כמותו. אבל אברהם אבינו, שהיה ירא אלקים באמת, עמד בו.

כיצד? הוא הלך עם שניהם יחד! ברגע שהצטווה לעקוד את בנו, הוא מיהר ויצא לדרך לקיים את

> תוך כדי שהוא פוסע בדרך לעקוד את בנו, היה ברור בלבו ללא שום ספק שמיצחק עומד להיוולד עם ישראל. איך? לאלוקים פתרונים, לא לי.

הציווי בתמימות וללא עוררין. יחד עם זאת, ותוך כדי שהוא פוסע בדרך לעקוד את בנו, היה ברור בלבו ללא שום ספק שמיצחק עומד להיוולד עם ישראל. איך? לאלוקים פתרונים, לא לי.

המורכבות איננה רק מול ה', אלא גם מול עצמו. אברהם אבינו שכל כך שמח והתרגש כשבנו היחיד נולד לעת זקנותו, עומד כעת ועוקד את אותו בן לשחיטה, וזה כואב לו. המדרש מתאר "הוא שולח יד ליטול את הסכין, ועיניו מורידות דמעות, ונופלות דמעות לעיניו של יצחק מרחמנותו של אבא". ובאותה נשימה ממשיך המדרש "ואף על פי כן, הלב שמח לעשות רצון יוצרו". שניהם יחד: עין במר בוכה, ולב שמח.

היכולת התמימה לשאת מורכבות, היא שיא יופיו וחידושו של יהודי. אמונה של יהודי, מכילה בתוכה את היכולת לא רק להאמין שה' יתברך מנהיג את העולם והכל לטובה, אלא גם לראות איך הוא בעצמו יתברך עושה את מה שנראה כמו ההיפך הגמור, ולא רק לקבל באהבה אלא להאמין בלב שלם שזו אינה סתירה כלל וכלל לכל הטוב שהוא רוצה לתת.

"עתה ידעתי כי ירא אלקים אתה". יהודי אינו נמדד רק ביכולתו לבחור בטוב, אלא גם ובעיקר בבחירתו ללכת באימון מלא ובעיניים עצומות אחרי ה' יתברך, בין בטוב ובין במה שנראה הפוך ממש. ולא מתוך ויתור על הטוב, אלא מתוך אמונה שאין משהו אחר מלבד טוב - ואם מולי אני רואה רע, כנראה שמאחורי זה מחכה משהו הרבה יותר טוב.

(ע"פ ליקוטי הלכות, מתנה ה)

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

יוֹשֵׁב וּמַמְתִּין וּמִתְעַכֵּב אֵצֶל פֶּתַח אֹהֶל הַקְּדֹשָׁה זְמַן רַב:

יום ד' חיי שרה תקצ"ה:

וְלֹא אוּכַל לְהִתְאַפֵּק מֵעֹצֶם אַהֲבָתְךָ מַלְכְּךָ מַמָּה שֶׁאָמַרְתָּ בְּשִׂמְחַת קֹדֶשׁ הָעֲבֵר. וְתַמְצִית הָעִנְיָן מְרֻמָּז בַּפָּסוּק (בְּרֵאשִׁית י"ח): וְהוּא יוֹשֵׁב פֶּתַח הָאֹהֶל כְּחֹם הַיּוֹם. יוֹשֵׁב לְשׁוֹן הַמְתָּנָה וְעַכָּבָה זְמַן רַב, כְּמוֹ: וַתֵּשְׁבוּ בְקַדֵּשׁ יָמִים רַבִּים, הֵינוּ שֶׁאֵין הָאָדָם זוֹכֶה לְהִתְגַּלּוּת אֱלֹהוּת בְּחִינַת וַיֵּרָא אֵלָיו ה' כִּי אִם עַל יְדֵי שֶׁיּוֹשֵׁב וּמַמְתִּין וּמִתְעַכֵּב אֵצֶל פֶּתַח אֹהֶל הַקְּדֹשָׁה זְמַן רַב. וְאַף עַל פִּי שֶׁבְּתוֹךְ כָּךְ עוֹבֵר עָלָיו מַה שֶּׁעוֹבֵר. וַחֲמִימוּת הַיּוֹם שֶׁהֵם כְּלֹל הַהַתְאָוֹת בּוֹעֵר אוֹתוֹ הַרְבֵּה אַף עַל פִּי כֵן הוּא אֵינוֹ מַנִּיחַ אֶת מְקוֹמוֹ חַס וְשָׁלוֹם רַק הוּא יוֹשֵׁב וּמַמְתִּין וּמִתְעַכֵּב אֵצֶל הַפֶּתַח יָמִים וּזְמַנִּים רַבִּים בְּחִינַת וְהוּא יוֹשֵׁב פֶּתַח הָאֹהֶל כְּחֹם הַיּוֹם וְהָבֵן הֵיטֵב.

כִּי אִיתָא בְּדִבְרֵיהֶם ז"ל (לִקּוּטֵי מוֹהֲרַ"ן ב' מח) שֶׁלִּפְעָמִים הָאָדָם אֵצֶל הַפֶּתַח וְהוּא שָׁב לְאָחוֹר אוֹ שֶׁמִּשְׁתַּחֲוֶה וּמִתְבַּשֵּׁט אָז כְּנֶגְדּוֹ הַבַּעַל דָּבָר וְכוּ' אֲבָל מִי שֶׁחוֹשֵׁב עַל תַּכְלִיתוֹ הַנִּצְחִי בֶּאֱמֶת וְחַס עַל חַיָּיו בֶּאֱמֶת אֵינוֹ שָׁב לְאָחוֹר וְאֵינוֹ זָז מִמְּקוֹמוֹ חַס וְשָׁלוֹם בְּשׁוּם אֹפֶן רַק הוּא יוֹשֵׁב וּמַמְתִּין אֵצֶל פֶּתַח אֹהֶל הַקְּדֹשָׁה שֶׁהוּא אֹהֶל בֵּית הַמִּדְרָשׁ וְאֹהֶל הַצַּדִּיקִים וְהַכְּשֵׁרִים אַף עַל פִּי שֶׁחַם הַיּוֹם בּוֹעֵר חַס וְשָׁלוֹם וְעַל יְדֵי זֶה וַיֵּרָא אֵלָיו ה' וְכוּ'..

וְאַף עַל פִּי שֶׁהַכְּלִיוֹן עֵינַיִם קָשֶׁה מְאֹד אַף עַל פִּי כֵן צְרִיכִין לְהַחֲיוֹת אֶת עַצְמוֹ וּלְחַזֵּק אֶת עַצְמוֹ בְּשִׂמְחָה בְּכָל עֵת עַל פִּי הַדְּרָכִים שֶׁהִזְהִירֵנוּ אֲדמו"ר ז"ל, וּבְפֶרֶט שֶׁבְּתוֹךְ כָּךְ עוֹסְקִים קְצָת בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה וּמִצְוֹות אֲשֶׁר הֵם חַיֵּינוּ וְשִׂמְחָתֵנוּ, יֶתֶר מִזֶּה אִי אֶפְשָׁר לְהַאֲרִיךְ כִּי הִגִּיעַ זְמַן קְרִיאַת שְׁמַע שֶׁל שַׁחֲרִית לוֹמַר בְּשִׂמְחָה אַשְׁרֵינוּ מַה טּוֹב וְכוּ' וְלִהְנִיחַ טַלִּית וּתְפִלִּין וְכוּ': דִּבְרֵי אָבִיךָ הַמְצַפֶּה לִישׁוּעוֹת חֲדָשׁוֹת בְּכָל עֵת...

נָתָן מִבְּרֶסְלֶב

חק ולא יעבור

יום	יום לחודש	ליקוטי מוהר"ן קמא	ליקוטי הלכות ח"ב	משנה ברורה ח"ע	דף היומי בכורות	ליקוטי תפילות
שבת	כ	סז:	לא	קכא:	מג	רסו רסז
א	כא	סח.	לב	קכב.	מד	רסח רסט
ב	כב	סח:	לג	קכב:	מה	עא רעא
ג	כג	סט.	לד	קכג.	מו	רבע רעג
ד	כד	סט:	לה	קכג:	מז	רעד הער
ה	כה	ע.	לו	קכה.	מח	רעו רעז
ו	כו	ע:	לז	קכד:	מט	רעח רעט

עיין התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן ח"א תורה א' - ח"ב תורה ע"א

יין הונגרי

טעימות דברי אמת מפי מעתיקי השמועה
החסיד רבי לוי יצחק בנדר זצ"ל

תנצלו את האוצר

ברוך ה' בכל העולם כולו ישנם כיום אנשים שיש להם הרהורי תשובה מהספרים של רבי נתן, הוא הרי אמר שיש כבר הרבה אנשים בגן עדן באמצעות התפילות שלו.

היום הרי מדפיסים את הספרים בשפות שונות, באנגלית ובצרפתית ובשאר שפות, וזה הולך ומתפשט בעולם, זה הרי נורא! יהודי שעשה בחייו הקדושים כל כך הרבה בעלי תשובה, וגם עתה הוא עדיין עושה בעלי תשובה, זה הרי נורא.

אבל אנו צריכים לעשות את החשבון הנפש שלנו, תפילות קדושות כאלו שנעשו בימי המחלוקת והרדיפות, אין אנו רוצים חלילה ללמד חובה על יהודים, אבל הרי התירו את דמו ממש, והוא היה יכול להציל את עצמו ולא רצה, רק תפילה, רק תפילה, שום דבר אחר לא, וא"כ צריכין אנו לחשב חשבונו של עולם, אם יש לנו את התפילות הקדושות האלו, שנעשו עם כ"כ הרבה דמעות, ועם כ"כ הרבה רדיפות, אם יש לנו ליקוטי הלכות קדוש כזה ומכתבים כאלו, מדוע לא ננצל אותם כמו שצריך לנצל אותם?

אם כ"כ הרבה יהודים כבר נמצאים בגן עדן בגלל התפילות, נו, מה עושים אנחנו? מה עושים אנחנו? הרי יש לנו את התפילות, למה א"כ לא נבכה בהם? שנתחיל לדעת כיצד נעשו התפילות, כיצד נעשו הליקוטי הלכות, זה הרי אוצר נורא ונפלא הליקוטי הלכות הזה, כמה צריכים אנו להודות לה' שיש לנו כלי זיין כאלו.

אנו צריכים לעשות רק דבר אחד, הכל זיין נמצאים, התפילות נמצאים, אבל תפתחו אותם! הלקוטי הלכות נמצא, תפתח את הדפים! שהליקוטי הלכות לא ישאר סגור אצלך חלילה. המכתבים גם נמצאים, הכל נמצא, אבל דבר אחד רוצים מאיתנו, דבר קטן, תפתח אותם ותסתכל פנימה.

כל התלמידים של רבינו הק' הרי היו גדולים מאד, אבל בדבר זה היינו שהעניין של רבינו הוא נצחיות, וזה ענין שאין לו הפסק לעולם ועד, בזה היה רבי נתן חידוש יותר מכולם! רבי נתן קיבל מרבינו שענין רבינו אינו רק לדורו אלא נצחיות.

את זה אנחנו צריכים לשנן היטב, אותו רבי קדוש שהיה בימי רבי אותו, אותו רבי קדוש ממש יש גם לנו. בכל זה צריכין אנו להתחדש תמיד, לחזור לשנן, זה הרבי שלי, זה ה'חיידר' שלי.

נצור לשונך

הלכות לשון הרע

אם יש לשומע תועלת בשמיעת לשון הרע מותר להקשיב ללשה"ר בתנאי:

א. שלא יכשיל את המדבר בדיבור לשה"ר, לכן יש להסביר למדבר כי יש לו תועלת מהלשון הרע, כדי שגם המדבר יכוון לתועלת, ואם אינו עושה כן, מכשיל את המדבר בלשה"ר ועובר על 'לפני עוור לא תתן מכשול'.

ב. אסור לשומע לקבל לשה"ר אם אין לו הוכחה מספקת כמו שיתבאר להלן, מותר לו רק לחשוש ללשה"ר, דהיינו לשמור את עצמו מהנזק העלול לבא אם הלשה"ר אמת, מבלי להוריד מערכו של זה שמדברים עליו, וכ"ש שלא לשנוא או להזיק לו או למנוע ממנו חסדים שכל ישראל חייבים זה לזה, כגון הלואה, צדקה, השבת אבדה וביקור חולים. כי יש ללמוד עליו זכות במחשבתו, ולהעמידו בחזקת כשרות. (קיצור הל' לשה"ר פ"ו סעיף ב)

אֲבָל מֵאַחַר שֶׁעַל כָּל אֶחָד עוֹבֵר מַה שֶּׁעוֹבֵר, אֵיכָכָה יִתְרַעֵם וְיָדִין אֶת שֶׁכְּנֶגְדּוֹ, אֲפִלּוּ אִם נִכְשַׁל גַּם בִּדְבָרִים שְׁבֵּין אָדָם לַחֲבֵרוֹ, מֵאַחַר שֶׁלֹּא הִגִּיעַ לִמְקוֹמוֹ: כוכבי אור, ששון ושמחה י"ב

למעשה

המדריך לחיים

בעקבות מעשה 'מבעל תפילה'

חשיבות התפילה

א] ר' נתן מספר (שיחות הר"ן קכ"א) שפעם אחת רביז"ל הוכיח אותם: אמנם אתם מתפללים בכח ובכוונה, אבל עדיין תפילתכם דומה כמו פעם כשהייתי על הספינה, והיו צריכים להרים את העוגן מתוך המים, ולא הצליחו, והכריחו את כולם למשוך ולהוציא, ואני עשיתי עצמי כאילו אני מושך בכח, למרות שבפועל לא משכתי כלום. וכמו כן, אתם אמנם מתפללים בכוונה, אבל הדבר דומה כמו שאני עשיתי את עצמי 'כאילו' מושך בכח את העוגן, ובאמת לא משכתי כלום.

ב] יש לנו להתבונן קצת במשמעות תוכחה זו. והרי תוכחה זו הוכיח את תלמידיו הגדולים שבוודאי היו מתפללים בכוונה גדולה, וגם רביז"ל העיד עליהם שאכן הם מתפללים בכח אלא שעדיין זה 'כאילו', מה משמעות ענין ה'כאילו' מושכים העוגן? ואם כוונתו שצריכים להוסיף להתפלל יותר בכוונה, למה הוכיח אותם דווקא במשל הזה, ולא אמר להם בפשיטות שאפשר להתפלל יותר טוב?

עוד צריך להבין, הרי אחד מעצות רביז"ל בתפילה (שיחות הר"ן), שאם רואה שאינו יכול להתעורר בתפילה, יעשה עצמו 'כאילו' הוא מתעורר, וירים את הקול עד שבסוף יתפלל באמת, ואם כן מה כוונתו בתוכחתו שהם עדיין מתפללים ב'כאילו'?

ד] ואפשר לומר, שיש שני חלקים ב'תפילה בכח'. יש את כוונת המילים ואמירתם בקול רם. ויש את חלק הכוונה שצריך להאמין בכח העצום שיש לכל דיבור שעולה למעלה. כי העיקר בתפלה לכוון שעומד לפני ה', ששומע ומקבל כל דיבור שמוציא מפיו. כל דיבור של בקשה ותחינה עולה ומתקבלת למעלה ושום דיבור לא נאבד. וכל דיבור של שבח הבורא ושירות ותשבחות פועלים תיקונים נוראים למעלה, בסדר יחוד העולמות.

ה] ולכן צריך לגשת לתפילה כמו איש חיל שהולך ללחום בעזות דקדושה, מתוך הרגשה שהולך לשנות את המציאות של הבריאה בתפלה זו, לפעול ישועות במה שצריך, ולפעול עליית העולמות וכל היחודים הנעשים בכל תיבה שמוציא מפיו. ועל כך הוכיח אותם רביז"ל, אמנם אתם מתפללים בכוונה, אבל אתם מזכירים לי את העוגן של הספינה, שהספינה עומדת תקועה בים בלי יכולת לנסוע, ומכריחים את כולם להתאמץ, והבנתי שאני גם מוכרח לעזור בכך, למרות שאני חלש, ולכן עשיתי עצמי כאילו אני מתאמץ. אבל באמת אני יודע שאני חלש ואין בי הכח להוציא העוגן ולהזיז את הספינה.

כי יכול האדם להתאמץ בתפילה, להרים קולו בנעימה ולכוון בכל דיבור שמוציא מפיו, אך בליבו אינו מאמין בכוחו, ואינו ניגש בתנועת הנפש שבאמת הולך להרים העוגן ולהזיז את הספינה שלא תהיה תקועה. וככל שאדם מדבק עצמו במחשבתו באמונה בכל דיבור שמוציא מפיו גם כשמתפלל במהירות ולא בכוונה, זה בעצמו יכול לעוררו ולהביאו לכוונת התפילה.

הליכות

שיחות ומנהגים

פרנסה

בְּאַחַת מִשִּׂיחוֹתָיו שֶׁל מוֹהַרְנַ"תְּ מִגְּנוּת תַּאֲוַת מָמוֹן, נַעֲנָה בַּחֲרִיפוּת וְאָמַר: "אַף מַחְשָׁבָה שֶׁל מָמוֹן נֶחְשָׁב כְּמוֹ הִרְהוּר!". הִשְׁתּוֹמֵם אֶחָד מֵאֲנַ"שׁ עַל דְּבָרָיו וְאָמַר: "רַבִּי נָתָן! אִם כֵּן אֵיךְ אֶפְשָׁר לִנְהֹג וְלִסְחֹר בְּמִסְחָר?". עָנָה לוֹ מוֹהַרְנַ"תְּ: "הַמַּחֲשָׁבָה שֶׁיִּזָּרֵק וְיַעֲבֹר אֶצְלְךָ דֶּרֶךְ הַחֵלֶק הַשְּׁבִיעִי שֶׁבַּמֹּחַ, גַּם כֵּן מַסְפִּיק כְּבָר לְנִהוּל מִסְחָר". וְלֹא חָלִילָה כְּאַנְשֵׁי הָעוֹלָם הַשְּׁקוּעִים רֹאשָׁם וְרֻבָּם כָּל הַיּוֹם מֶשֶׁךְ כָּל יְמֵי חַיֵּיהֶם בְּמַחֲשָׁבוֹת שֶׁל מַשָּׂא וּמַתָּן וְהַשָּׂגַת רְכוּשׁ וּמָמוֹן:

מוֹהַרְנַ"תְּ אָמַר: " "כָּל הָעוֹלָם אוֹמְרִים שֶׁהֵם יְגֵעִים לְפַרְנָסָתָם בַּעֲבוּר יַלְדֵיהֶם, וְכִי הֵיכָן הוּא הַבֵּן הַטּוֹב הַזֶּה (שֶׁכָּל כָּךְ יָגְעוּ בַּעֲבוּרוֹ)?!". וְעַיֵּן עִנְיָן זֶה בַּאֲרֻכָּה בְּלִקּוּטֵי הֲלָכוֹת בִּרְכַּת הָרֵיחַ ד,:

פַּעַם הִתְאוֹנֵן אֶחָד לִפְנֵי מוֹהַרְנַ"תְּ שֶׁאֵין לוֹ לִתֵּן מַתָּנוֹת לַאֲרוּסָתוֹ. נִחֵם אוֹתוֹ מוֹהַרְנַ"תְּ וְאָמַר לוֹ: "גַּם יַעֲקֹב אָבִינוּ עָלָיו הַשָּׁלוֹם, לֹא הָיָה לוֹ לִתֵּן מַתָּנוֹת לְכַלָּתוֹ, בְּעֵת שֶׁבָּרַח מִפְּנֵי עֵשָׂו אָחִיו". אָמַר לוֹ: "מָה עִנְיָן יַעֲקֹב אָבִינוּ בִּשְׁבִילִי, שֶׁאֶצְלוֹ הָיָה הַכֹּל רָזִין עִלָּאִין?" אָמַר לוֹ: "גַּם עַכְשָׁיו יֵשׁ רָזִין עִלָּאִין!":

רַבִּי נַחְמָן שְׁפִילְבַּאנְד הִתְעַשֵּׁר בְּעֵת שֶׁנִּפְטַר אָבִיו רַבִּי שְׁמוּאֵל טֶעפְּלִיקֶער, תַּלְמִיד רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ, כִּי יָרַשׁ מֵאָבִיו אֶת עֲשִׁירוּתוֹ הַגְּדוֹלָה. וְעַל כֵּן עָשָׂה אָז לְעַצְמוֹ מְעִיל חָרְפִּי נָאֶה, וְתָפַר עַל הַמְּעִיל מִן הַצַּד בַּד מִמֶּשִׁי מְהֻדָּר כְּדֶרֶךְ הַנְּגִידִים, וּבָא עִם מְעִיל זֶה אֶל מוֹהַרְנַ"תְּ לִבְרֶסְלֶב עַל 'שִׂמְחַת תּוֹרָה'. כְּשֶׁרָאָה אוֹתוֹ מוֹהַרְנַ"תְּ לָבוּשׁ כָּךְ בִּמְעִילוֹ, לֹא מָצָא הַדָּבָר חֵן בְּעֵינָיו, וּפָנָה אֵלָיו בְּחָכְמָתוֹ וְאָמַר לוֹ בְּנִיחוּתָא: "נַחְמָן! כַּמָּה אַתָּה שָׁוֶה? שְׁמַע בְּקוֹלִי: הַמְּעִיל הַיָּפֶה הַזֶּה, לֹא מַתְאִים שֶׁתַּנִּיחֵהוּ בַּאֲרוֹן הַבְּגָדִים הַיָּשָׁן שֶׁיֵּשׁ לְךָ. וּבְכֵן, צָרִיךְ אַתָּה לְהַחְלִיף אֶת הָאָרוֹן. וְאִם תַּחְלִיף אֶת הָאָרוֹן, צָרִיךְ אַתָּה לְהַחְלִיף גַּם אֶת כָּל רָהִיטֵי בֵּיתְךָ, כִּי אֵין זֶה יָפֶה שֶׁרַק אֲרוֹן הַבְּגָדִים יִהְיֶה יָפֶה וּמְהֻדָּר, וּשְׁאָר הָרָהִיטִים כְּמוֹ שֶׁהֵם. וְאִם תַּחְלִיף אֶת רָהִיטֵי בֵּיתְךָ, לֹא יַתְאִימוּ הָרָהִיטִים הַחֲדָשִׁים לַבַּיִת הַיָּשָׁן שֶׁבּוֹ אַתָּה גָּר וכו' וכו':

להביט למעלה

רגיל היה הגאון החסיד רבי אברהם שטרנהארץ, מנכדי מוהרנ"ת, לכתת רגליו, לעסוק בצרכי ציבור ובגמילות חסד בגופו. אף שהיה רב חשוב, נסמך להוראה כבר מגיל צעיר ושימש ברבנות בכמה ערים באוקראינה, לא חס על כבודו והיה מתדפק על דלתות נדיבי עם, למען עניים אשר ביתם ריקן ואין להם במה להאכיל את טפליהם התלויים בהם.

רבי אברהם השתדל במיוחד ופעל רבות למען

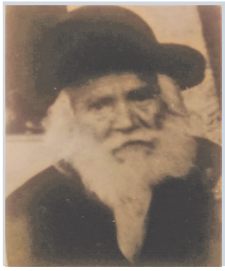

לא חס על כבודו

הגאון החסיד רבי אברהם כוכב לב שטרנהארץ זצ"ל בערוב ימיו

ישיבת 'אנשי מעמד' שבאומן, אותם עובדי ה' שמסרו נפשם על עבודתו יתברך סמוך ונראה לציון רבינו הקדוש, במנהג קדוש זה החזיק כבר בימי נעוריו, בהיותו דר בעיר ברסלב, כשהיה הולך עם ידיד נעוריו רבי מרדכי שו"ב להתרים נדיבי עם למען אנשי המעמד שבאומן. רבות פעל בענייני צדקה וחסד, ולא לחינם כינוהו "אברהם איש החסד".

אחת מהערים שבהן שימש כמורה-צדק, היתה קרימנטשוק. למרות שסדר יומו היה מלא וגדוש, שכן היה עליו להשיב לשואלים דבר ה' זו הלכה, וגם ספרא רבא היה ועסק בכתיבת סת"ם, וזאת כשרוב היממה הוא עוסק בעבודת ה'; קימת חצות והליכה אל מחוץ לישוב להתבודדות לקיים 'הנעור בלילה', לימוד הנגלה והנסתר וספרי רבינו, ושאר עבודות קדושות.

אך למרות זאת, מצא זמן ללכת ולעסוק בגמילות חסד שחשיבותה אין לשער, נוהג היה לסבב ברחובות העיר ולפקוד את ביתם של עשירים ובעלי-בתים, ולזכותם במצוות הצדקה. מובן מאליו, כי מלאכת קודש זו, אינה מביאה כבוד רב, ופעמים רבות להיפך. אך רבי אברהם, כחסיד ברסלב נאמן, לא התרגש מביזיונות, ובלבד שפלוני החסיד יוכל לישב עם משפחתו בשולחן שבת, כשלפניו בשר ודגים כראוי לו. הוא גם לא שת לבו לאימת הקומוניסטים, שאצלם עיסוק בצדקה הוא "עוון" בל יכופר.

ובעתות רצון, כאשר ניאותו בעלי הכיסים לפתוח לבם וכיסם לצדקה, היה רבי אברהם מנצל את פתיחת לבם, כדי לחזקם ולעוררם בדיבורים חמים על התכלית הנצחית, היה מרעיף עליהם דברי חיזוק היוצאים מן הלב, לשמירת התורה והמצוות שנחלשה מאוד בעת ההיא, בגין האימה המרובה שהשליטה מלכות אדום הקומוניסטית. באחד הימים, ביקר רבי אברהם בביתו המפואר של אחד מגבירי ונכבדי העיר, לגבות צדקה לצורך חשוב, הוא פסע בפרוזדור המקושט, והגיע אל הטרקלין המהודר, שם נועד עם העשיר ותיאר באוזניו את קושי מצבו של היהודי, שלמענו הוא מכתת רגליו. אולם הגביר קימץ ידו ובמקום לתת תמיכה הגונה, הניח על השולחן סכום קטן, ביחס לגביר כמותו. רבי אברהם הביט בו בפליאה, ניסה לשדלו להוסיף, ואף הירבה בדברים, כדי לעורר בו את רגש הרחמים. אפס, העשיר בשלו ואינו משתכנע. אין בדעתו להוסיף על הנתינה שנתן.

הפנה רבי אברהם את עיניו סביבותיו, הביט אל חפצי הנוי הרבים המפארים את הטרקלין, הבחין בשטיחים היקרים המכסים את הרצפה, ובשאר כלי החמדה המעטרים כל פינה וכל זווית בטרקלינו של העשיר. פנה אל בעל הבית ואמר לו בדברים היוצאים מן הלב: "ידידי, מדוע עסוק הנך כל כך בהסתכלות כאן למטה בארץ? מה לך מתמסר בכל מאודך לקישוט וייפוי ביתך כאן בעולם הזה, הארצי והחולף? 'דע מה למעלה ממך!' הרם עיניך מלמטה למעלה והבט על תכליתך. כבר די והותר גנזת כאן למטה, גנוז למעלה לאוצרך הנצחי ותרבה פעלים לחפצי שמים, למען ייטב לך בזה ובבא..." - כך, במשך זמן רב, עמד ודיבר עמו, שמא יתעורר לבו ויזכה בחיי נצח. אך הגביר מקשיח לבו ואינו משתכנע.

תקופה חלפה מאז, והגלגל התהפך על אותו עשיר. גורלם של עשירים רבים באותה תקופה נוראה תחת שלטון הקומוניסטים, לא פסח עליו, הוא התרושש מכל רכושו הרב, ביתו המפואר נלקח ממנו, והוא נשאר בחוסר כל.

כעבור שנים, כשהיה רבי אברהם שטרנהארץ מספר זאת, היה ממליץ על אותו עשיר את הכתוב בתהילים "הון ועושר בביתו וצדקתו עומדת לעד" (תהילים קיב) וכך היה מפרש: אמנם על הוצאות נוי 'ביתו', פיזר הלה ביד רחבה 'הון ועושר', אך ב'צדקתו' - 'עמד' לעד; כשנתן צדקה, נשאר בשלו ולא הוסיף לתת ולא התחשב יתר על המידה בעניים וחסרי כל, על אף שיכול היה לתרום ביד רחבה. ומה עלה בסופו? נתרושש הלה מכל וכל בצוק העיתים. ה'הון ועושר' גורלם היה כגורל 'ביתו' ולא עמדו לו ביום רעה. אך 'צדקתו' - מה שזכה בכל זאת לחלק לצדקה בימי חייו, היא שתעמוד לו לעד ולנצח נצחים - סיים רבי אברהם - כי חוץ מזה, הכל הבל.

(ע"פ 'מבועי הנחל')

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על לקוטי מוהר"ן ח"א סי' א' מאמר ה'
ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

וְזֶה בְּחִינַת חֵי"ת - לְשׁוֹן חִיּוּת. כִּי הַחָכְמָה וְהַשֵּׂכֶל הוּא הַחִיּוּת שֶׁל כָּל דָּבָר, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (קהלת ז): **"הַחָכְמָה תְּחַיֶּה" וְכוּ'.**

כמה מדרגות בהמשכת השכל

ע"י כל הסתכלות בשכל, יהיה איך שיהיה ממשיך חיות לדבר

[יא] אות ח - ענין האותיות מתבאר בכתבי האריז"ל (ע"ח א ד ועוד), שכל אות בשרשה היא מדרגה ומדה רוחנית עליונה, שעל ידה נמשך ומתפשט אור השי"ת בעולם, וכנגד זה מכוונת צורת האות, לפי התפשטות והתגלות הדעת הנעשה על ידה.

וסוד אות ח' מבואר בזוה"ק ובכתבי האריז"ל שהיא רומזת על כמה מדרגות של החיות העליונה המחיה את הבריאה.

וביתר עומק יתבאר כי הנה שני דרכים מבוארים בזה בזוה"ק ובכתבי האריז"ל, בכמה מקומות מתבאר שהוא כנגד ספירות נצח הוד יסוד, שהם החיות של מידת המלכות כשהיא בקטנות, ובכמה מקומות מתבאר שהוא כנגד ספירות חכמה בינה ודעת שהם החיות של המלכות כשהיא בגדלות, ויש לבאר שהוא כנגד המדרגות בהסתכלות בשכל שבכל דבר, הן בגדלות שדעתו פתוחה להסתכל בפנימיות כל שבר שהוא עושה, והן בהיותו בקטנות המוחין שמצמצם את דעתו להמשיך דעת מצומצמת ודקה שיש לו בפנימיות כל דבר להחיות בה את מדת המלכות - אמונה, כמו שיתבאר להלן (בענין הנ').

[עיין כל זה בתיקוני זוהר (תיקון סה צו. ובאור יקר שם), וכ"כ בדמשק אליעזר (אד"ז רצג. ד"ה בספרא) שאות ח' היא כנגד ספירת החכמה, וכמו שמתבאר בספרי הרה"ק מטשערין (יקרא דשבתא ד"ה וזה בחי' והגית, ירח האיתנים ד"ה ואח"כ עוסקין, ובנחת השלחן או"ח סי' רסא ועוד), שהארת החכמה שמדבר בה כאן הוא הארה המתגלה דרך ספירת הבינה, כמובא בזוהר (שם, פנחס רמה: תיקון כא סא:) ובפרדס רמונים (כז, יא ערך אות ח) ועוד, שעיקר אות ח' היא כנגד ספירת הבינה שהיא הספירה השמינית מלמטה למעלה. [וכן פירש בכסא מלך את דברי התיקוני זוהר (תיקון סה) המובאים לעיל], ומה שכתב כאן שהוא בחכמה, הכוונה שמן הח' יוצא ומתגלה אור החכמה, כי מחמת שאור החכמה גבוה וסתום מאד, אי אפשר לשום אדם להשיגו בשכל. ורק לאחר שירד למדרגת הבינה הוא מתחיל להצטמצם ולהצטייר, ומשם יכול השכל לקבל בו איזה תפיסה. וכמובא בזוהר (ויגש רי.) 'דכל נהיירין אתפרען ואתגלין מינה'. וכן מדוקדק לשון הזוהר (משפטים קכג.) 'ח' נהירו דחכמתא וכו' מח' נהיר יו"ד דהיא חכמה'. כלומר שהחכמה עצמה מרומזת באות י', ומן הח' יוצא ומתגלה אורה, ועל דרך זו כתב גם הרמ"ק (שם) שהבינה נקראת חי"ת מלשון חיות, מפני שהיא משפיעה חיות מן החכמה, שהיא מקור החיות, לכל הספירות. וראה ביאור הליקוטים (אות יג-יד) שבאר את הענין באופן אחר].

החיות של כל דבר

על ידי ההסתכלות בשכל מאיר באדם החיות הפנימית שבדבר, ומבטל ממנו את אחיזת הקליפות המושכות אותו לרע

[יב] כי החכמה והשכל הוא החיות של כל דבר - עומק הענין מובא בזוה"ק ובכתבי האריז"ל (ראה ע"ח ה ג, שער הכוונות תפילת השחר ועוד) שכל דבר בבריאה יש חיות פנימית המחיה אותו, והם ניצוצות קדושה שיש בכל דבר, חיות פנימית זו נמשכת תחילה מספירת החכמה, כמו שנאמר (תהלים קד כד) 'כולם בחכמה עשית', ועליה נאמר (נחמיה ט ו) 'ואתה מחיה את כולם' [וכמובא מהבעש"ט (פרשת נח קב ועוד), שעל כן התאוות מגיעות לאדם בכח המחשבה, שמהרהר במחשבה זרה, וצריך מיד לקשר במחשבתו את התאוה לשרשה לזכור שכל העונג נמשך מהשי"ת, ובזה מתדבק בחיות הפנימית של העולמות].

איין בלעטל

אור העצה מה'לימוד היומי'

בספה"ק 'ליקוטי מוהר"ן' ובספה"ק 'ליקוטי הלכות'

שבת קודש

ליקוטי מוהר"ן סד.

ליקוטי מוהר"ן סז:

החכמה האמיתית נמצא אצל מי שפורש עצמו לגמרי מהעוה"ז, וכיון שאנו רחוקים מפרישות, לכן העצה היא להתקרב לחכמי אמת שפרשו מהעוה"ז והשיגו החכמה האמיתית, (ליקו"ה שבת ו').

ליקוטי הלכות דף ל'

כל לימוד הצדיק הוא להאיר בדעתו ש'מלא כל הארץ כבודו', ורק עם התלמיד מבין שצריך לוותר על כבודו [אפילו שבפועל קשה לו] אז יוכל לקבל הלימוד של הצדיק.

יום א'

ליקוטי מוהר"ן סח.

ע"י שאדם מעורר עצמו לוותר על איזה תאווה ולנדור איזה נדר לפרוש ממנה, יכול לזכות להרגיש שהחכמה האמיתית נמצא אצל הצדיקים שהחכימו שהעיקר הוא העוה"ב, (ליקו"ה שבת ו).

ליקוטי הלכות דף ל"א

יעקב אבינו פעל שקדושת דעתו יהיה נמשך לדורות, ועל כן בכל עת שעובר על האדם נסיון אם יזכיר לעצמו שהוא מזרעו של יעקב יהיה בכוחו להתחזק שמלא כל הארץ כבודו

יום ב'

ליקוטי מוהר"ן סח:

חכמי העולם מחכימים איך להרגיש יותר תענוגי עוה"ז, ועל כן כל חכמתם הבל אף שנדמה שיש בהם עמקות, כי לא השכילו להבין החכמה העיקרית שכל העולם הוא הבל. אך ע"י עונג שבת שאוכל מתוך אמונה שאכילת שבת כולו אלקות, יכול לקבל הרגשה בחכמי אמת שכל חכמתם הוא להביא האדם להרגיש שהתכלית הוא האלקות שמאיר בעוה"ב, (ליקו"ה שבת ו').

ליקוטי הלכות דף ל"ב

ברכת המזון מעורר לביסופין והארת הרצון לה': ברכה 'הזן' שתיקן משה, מעורר לזכור ש'איה מקום כבודו', כי בו מזכירים שה' זן ומפרנסו ממקום גבוה. ברכת 'על הארץ' שתיקן יהושע, מעורר לזכור ש'מלא כל הארץ כבודו', כי בו מזכירים שה' משגיח על כל הארציות. ברכת 'ובנה ירושלים' מזכיר שיש בית המקדש אשר בו מאיר 'איה ומלא' יחד.

יום ג'

ליקוטי מוהר"ן סט.

צריך להזהר מאוד מפגם אמונת חכמים, לזלזל בדבריהם ח"ו ולחשוב כאילו תורתם ועצותיהם הם לא מהתורה ממש, כי הם מגלים רפואות מעומק התורה, כמו רופאים היודעים לרקוח רפואה על ידי שמלקטים כמה דברים יחד

ליקוטי הלכות דף ל"ג

ברכת הזימון הוא הזמנה שבו מעוררים את המסובים ב'רצון' לברך את ה' - כי העיקר בברכת המזון הוא הרצונות.

יום ד'

ליקוטי מוהר"ן סט:

בשביל לזכות ללחום מלחמת ה' לחזק החלושי כח שבישראל, צריך לשלש בחינות: א. ללמוד חכמתו לאחרים ולקרבם תחת כנפי השכינה. ב. להקדים יראת חטא לחכמתו. ג. לדקדק להוציא דברי חכמתו שלא יהיו נבזים.

ליקוטי הלכות דף ל"ד

כל דבר שבקדושה צריך עשרה, כי בכל מקום שיש עשרה, יש עשר ספירות המגלים את ה' מהספירה הגבוה עד הספירה הנמוכה, וכשמאיר הארת ה' מלמעלה עד למטה מתעורר רצון לה', שהארת הרצון הוא עיקר התכלית בכל הזכרת דבר שבקדושה.

יום ה'

ליקוטי מוהר"ן ע.

כשעוסק לקרב אחרים לעבודת ה', יש סכנה שייאחזו בו קליפות והרע של המתקרבים, ולכן יזהר לעורר בעצמו אש של משפט, לזכור שיש שופט כל הארץ שצריך לשרוף הקליפות בשביל להתקרב אליו, והאש הזה ישמור אותו כשיורד לקרב שלא ייאחז בו הרע שלהם.

ליקוטי הלכות דף ל"ה

עיקר הגלות מתעבבת כיון שאין מתקבצים באחדות בשלמות יחד.

יום ו'

ליקוטי מוהר"ן ע:

בכל פעם שאדם עושה עניני היתר בקדושה, הוא נחשב כמו קירוב רחוקים, שמקרב גשמיות אל הקדושה, אלא שצריך להזהר כמו בקירוב רחוקים, שצריך תמיד לשפוט עצמו את מי מותר לקרב ואת מי אסור.

ליקוטי הלכות דף ל"ו

משה רבינו פעל לדורות שאפילו בעמקי הגלות יהיו צדיקי אמת שישיגו השגות עצומות ויאירו בישראל שמלא כל הארץ כבודו

השגות

מושגים בתורה א'

יעלת חן

מהות ההתקשרות אל השכל, שמתחילה בהסתכלות היטב, תלויה בכח ההסתכלות שמאירים הצדיקים הדבקים בתורה ובמלכות דקדושה, כי לאדם עם השכל האנושי אין דרך להסתכל בשכל של כל דבר כי אין זה שכלו, אלא שצריך שהאדם ירצה ויהיה חן אצלו במעלת הסתכלות והתקשרות בשכל שאינו אצלו, ובפרט שצריך להתייגע ולטרוח ולהתאמץ להקים מלכות דקדושה. ועל ידי התורה שהיא מעלת חן על לומדיה ובפרט על ידי הצדיקים הדבקים בה שמאירים את חן מעלת ההסתכלות בשכל של התורה ובחן וחשיבות האמיתי של ישראל, מתקשר האדם באהבת הקודש אל השכל האמיתי. ועל ידי זה כבל שנצרך בכל פעם להעלות מחדש את החן דקדושה, שהוא מלחמת ה' והעלאת מלכות דקדושה והכנעת היצר והסט"א, כך גדל אצלו החשיבות והחן האמיתי של ישראל והצדיקים בכל עת.

אמנם מחמת שבירת הכלים וההסתרה שהשי"ת מסתיר את עצמו העלים והסתיר חיות זו, ועל ידי זה נופלים חלקי קדושה אלו למקומות נמוכים מאד ולא מתגלה מהם אלוקותו יתברך, וחלק מניצוצי הקדושה נופלים ביותר ומושכים את האדם לתאוות העולם הזה, הן ניצוצות המתלבשים במאכל המושכים את האדם לתאוות אכילה וכדו', הן ניצוצות המתלבשים בממון וכדו' המסיחים את דעתו מאחדות ה' ומהשגחתו הפרטית על כל חלק בבריאה ומביאים אותו להרגשה שרק אם יעשה את המשא ומתן הזה וכדו' יהיה לו חיות, וכן כל דבר בבריאה, וכל זה נמשך ממיעוט וצמצום חיות זו שהשי"ת מחיה בה את העולם - כל ניצוץ קדושה לפי התיקון השייך לו [וכל זה נקרא במאמר נפילת החן האמיתי והתגברות חן של שקר]. ודבר זה עצמו מונע את האדם מלעסוק בו בקדושה, וקשה לו מאד לעמוד נגד התגברות התאוות וחסרון האמונה. מצב זה של הסתלקות החיות הוא המיתה, כמו מת שהוא קיים בכל איבריו ולא חסר ממנו אלא רוח החיים, כך כל דבר שבבריאה - לפי ריחוקו מחיות זו הוא נחשב כמו מת, ועל כן הסטרא אחרא נקראת 'סטרא דמותא' [במובא בזוהר הק' (ויגש רז: ועוד) ובעץ חיים (שער כה דרוש ג ועוד), וז"ל מוהרנ"ת (הל' תפילין א): כִּי עִקַּר הַמִּיתָה הוּא הִסְתַּלְּקוּת הַמֹּחִין, כִּי הַחָכְמָה תְּחַיֶּה כַּנַּ"ל].

אבל כשמדבק את מחשבתו לחיות הפנימית זו המחיה דבר זה, הוא מעורר מחדש נצוץ קדוש זה, וממשיך לו חיות זו מחדש ביתר שאת וביתר עוז להעלותה לשרשה ולכלול בקדושה ובזה הוא ממשיך לה חיים [כמובא בכתבי האריז"ל שקודם התיקון אין לכל ניצוץ אלא ספירה אחת משם ב"ן, וכשממשיך לו שפע קדושה נמשך לו מחדש שם מ"ה ועוד תשע ספירות להשלים את שם ב"ן שבו, ועולה ונכלל בקדושה לפי מדרגתו, וכמובא בסדר מטבע הברכה איך דבר זה נעשה בכל דבר בבריאה].

אור החכמה מחיה את האדם

על ידי ההסתכלות בשכל ממשיך חיות להחיות כל חלק בבריאה

[יג] כמו שכתוב החכמה תחיה - פסוק זה משבח את מעלת החכמה על פני הממון, 'כי בצל החכמה בצל הכסף, ויתרון דעת החכמה תחיה בעליה', כלומר מי שישנו בצל החכמה יש לו גם ממון כי החכמה גורמת לממון, ויתרה מעלת החכמה על הממון - שהחכמה תחיה את בעליה [ע"פ רש"י. וכמובא בדברי חז"ל (יומא פג: יבמות סד: ועוד) כמה מעשים בזה, שהצילו את נפשם על ידי חכמתם, כגון רבי יוחנן שאחזו בולמוס ובחכמתו ידע לאבול מיד ממזרחו של עץ התאנה].

ופנימיות הענין מבואר בזוה"ק (בשלח סא: רע"מ פנחס רנה: ועוד) ובכתבי האריז"ל (שער הכוונות דרושי תפילת השחר ובדרושי ק"ש ד) שחיותו של זעיר אנפין היא מספירת החכמה, וכשהיא נמשכת בו כתיקונה הוא מאיר כראוי ונמשך כל השפע והחיות לעולם. וזה שמוכיח מפסוק זה שאם אינו מסתכל בשכל שבדבר אין אלא את החיצוניות שבדבר ולא את החכמה הפנימית שבו, אבל כשמסתכל על השכל הפנימי שבדבר, על ידי זה הוא ממשיך עליו חיות ושפע עליון מהחיות העליונה והפנימית שבו ומתבטל ממנו כח הדין והחושך, והדבר אינו ממית את בעליו בחושך וריחוק מהשי"ת אלא מחיה אותו, כי קודם המשכת החכמה מביא המאכל את האדם לגסות ומשיכת התאוות, והמשא ומתן וכדו' משכיח ממנו את השגחת השי"ת וחסדו הגדול, אבל אחרי שמסתכל בו באופן פנימי וממשיך עליו האדם את החיות הפנימית שהיא אור החכמה הוא מעורר בו כח של קירוב להשי"ת ולחיות בו חיי קדושה.

[כמו שנתבאר לעיל בענין חכמת אדם תאיר פניו, ובענין החיות שבכל דבר. ועל פי זה יש לפרש שבאמת יעקב הוא מדת זעיר אנפין, אלא שעל ידי שמסתכל האדם בחכמה מקבל חיות ונמשך לו שפע חיים ורחמים ברוחניות ובגשמיות כמו שנתאבר לעיל בענין 'ויעקבני' (עיין נחת השלחן יו"ד סי' רג)].

מוגש כאן לראשונה באדיבות מכון מאירת עיניים - פרויקט התורות הקצר - ביאורים.
לקבלת השיעורים המוקלטים על לקו"מ סי' א' יש לפנות: yotamattar@outlook.co.il
לשמיעת השיעורים על התורות הנ"ל בקו היעודי ב'קול הלשון' 036171116, באידיש בשלוחה 6, בלשה"ק בשלוחה 5.

המחשבה האחרונה בחיים

קצת לא נעים לי לדבר על זה, אבל נראה שזה דבר מאד אנושי.

אומרים שיבוא יום מסויים בו אנו מתים. נכון?

והיום הזה הוא בעצם יום כמו כל הימים, כמו היום, כמו אתמול וכמו מחר שבסופו של יום, בעיצומו או בכלל בתחילתו, אנחנו פשוט עוזבים עולם.

עולם שלם, שכה התרגלנו אליו.

וכמו בכל יום, גם אז, נחשוב, נהרהר, נתלבט, נתחרט, נהפוך במוח ובלב על דברים שהיו ועל אלו שלא היו.

מה שאכפת לי לדעת, עכשיו. וזה ממש קריטי בשבילי: מה תהיה המחשבה האחרונה בחיים?

אני רוצה להתחבר למחשבה ההיא, מנסה לחשוב אותה כעת, עכשיו. אולי היא תהיה יותר אפקטיבית הרגע, ולא רגעים ספורים לפני הקבורה?

נראה לי שהמאפיין של המחשבה ההיא יהיה חרטה עולמית, משהו אדיר שישטוף את כל ישותי, אביט על כל חיי כחלוף נוף בחלון האוטובוס, אדמיין שזה נגמר כבר, שאי אפשר עוד לתפוס כלום, הכל נחלת העבר, עבר לגמרי. ואין עוד תקוה.

התקווה, השאיפה, הייחול, מסתבר היא פריבילגיה של אנשים חיים ולא של מתים. שם, בעולם העליון, אין הזדמנות חוזרת. כאן ועכשיו, זה עולם התיקון והמעשה. מעניין לחשוב בראש של עטוף תכריכין, המביט בעיני נשמתו על ההיפרדות מהגוף הכובל והמגביל, בשיוט הנשמתי שלו, הוא לבטח משקיף על עולם הגשם בעצב-מה, תחושת החמצה של פספוס ממלאת את משק כנפי שוטטותו רואה את הציבור אָבֵל על נסיעתו הלאה, ומתפלא על השטות של בני העולם המכירים בעדיפותו של עולם השקר.

השורש של החיים הוא הידיעה על משמעותם. ככל שאנו מתבגרים, אנו חווים יותר ויותר את תחושת העדר פתרון חידת החיים משמעותם, תפקידנו בהם וכדו'. ביום בו ניטלת מאתנו הבחירה, אנו שוכבים המומים מול עיקשותה של האנושות להיות עצמאית בעולם שמציאותו היחידה היא מציאותו של השם.

חלק מהיכולות שלנו לבחור, היא יכולתנו לחירות מחשבתית, גם המחשבה ה'מתית' שבחרתי לחשוב בה, היא מתנת בחירתנו כאנשים. לא לחשוב רק בכיוון המקובל, של מילוי סיפוקים וצרכים, מותר קצת להרהר ביום הפרידה.

יום בו האמת מתפשטת ממחלצות הכזב.

וזה עוד לא הכל.

החיים האמיתיים מתחילים שם בעולם הגמול! אחרי בדיקת המבחן ונתינת הציון על ידי בוחן לב וכליות. מקומנו נקצב על ידי מחולל נשמתנו, המביט אל כל מעשנו, בעבר, בהווה ובעתיד, פחד פחדים!

העולם ההוא הוא עולם טוב וטהור. נקי וזך לגמרי. בו נעמוד פנים מול פנים לפני השם יתברך וכל שהותנו כאן, בעולם איסוף הזכויות היא במסגרת ההכנה אל העמידה ההיא, מול כסא הכבוד.

גם תובנה זו מכה בעוז במוחו הרדום של המת.

קשה לי לחשוב, שבעצם, הבכיה על מת, היא אולי השתתפות בכאב ההכרה הזה שהוא יעמוד או טו טו לפני המלך, ששלח אותו לכשבעים שנות הכנה.

האם לא אכזבנו? מצאתי לי עצה.

אולי לא כדאי לחכות ליום העמוס ההוא, שעות ספורות לפני שימצו אתי את עומק הדין. זה קצת מסובך!

אולי כדאי להתחיל 'לחיות' כך. לחשוב כך. כמו 'להמית' את עצמי לרגעי מחשבה יומיים, כדי שלא נתחיל לחשוב על המחשבה הזאת רק אז.

כי אולי אז כבר יהיה מאד מאוחר. נהיה כבר אחרי הכל. ביום ההוא אבדו עשתונותיו, אין יכולת לחשוב משהו מועיל, הכל כבר מאחורי.

מה אתם אומרים? [נסתלק השבוע בדמי ימיו ז"ל]

עומק הפרשה

שמחה של הסתרה

צְחֹק עָשָׂה לִי אֱלֹהִים כָּל הַשֹּׁמֵעַ יִצְחַק לִי:

לכאורה הדבר תמוה, הלא השם הוא מהות האדם וכל סדר חייו, וכי על שם מאורע יחיד שהיה בלידתו נקרא יצחק בשם זה. וביותר יש להתפלא, הלא ידוע שיצחק נמשך ממדת הדין והגבורה, כמו שנאמר "פחד יצחק", ואיך נקרא על שם הצחוק.

את עומק הענין מבאר רבי נתן, כי שחוק זה לא היה על נס זה בלבד, שנולד בגיל מבוגר כל כך, אלא על עצם לידת יצחק ומהותו, כי אכן יצחק הוא ממדת הדין והגבורה, וכל ימיו נהג בתוקף ועוז, עיקר אחיזתו הייתה ביראת אלוקים וזהירות נוראה שלא לסטות משהו מדבקות הבורא.

אכן, דווקא מדת הגבורה היא המעוררת את השחוק והשמחה, כי גם ההסתרה על גילוי כבוד ה' גם הוא נמשך מגבורה זו, כי מהות הגבורה הוא הדין והצמצום שלא לגלות את גדולת ה' ואת טובו אלא רק לאחר שהאדם ראוי להם ומתייגע עליהם רבות, וכל זמן שאינו ראוי אינו רואה לפניו אלא הסתרה וכיסוי על כבוד שמים.

ועל כן, כשמדת הדין מתגברת, מכוסה אהבת ה' בתאוות מתאוות שונות, יראת ה' מכוסה בדברים מאיימים כאילו יש בכוחם ליירא אותו ולהזיק לו, וכן הלאה.

אבל באמת דווקא מדה זו היא השמחה הגדולה, כי דווקא בעיתים אלו אם האדם מצליח לחשוב מחשבה קלה לפני השי"ת בתוך התגברות התאוות, אם הוא מצליח לרכז את מחשבתו ביראת ה' בשעה שמאיימים על שלוות נפשו, אם מצליח למצוא את השי"ת בתוך כיסוי ההסתרה, דווקא אז הוא השמחה הגדולה לפני השי"ת.

לכן נקראת מדת הדין והגבורה יצחק על שם הצחוק, כי את השחוק האמיתי לפני השי"ת מעורר האדם דווקא על ידי מדת הגבורה וההסתרה, דווקא כשמתגבר עליהם הוא יכול לשמח מאד את השי"ת.

על ידי זה ממשיך האדם גם על עצמו את השמחה הנפלאה, שמחת הנפש, כי בוודאי כשהאדם מקדש את עצמו, זוכר באמונת ה', עוסק בתורה ותפילה הוא מעורר שמחה בנפשו, אבל כשזה נעשה מתוך קושי והסתרה, ושם הוא מתאמץ לזכור את ה', לקדש את עצמו, לעסוק בתורה ותפילה לפי יכלתו בזה הוא ממשיך שמחה עצומה על נפשו בלי ערך והשוואה, כי כשמעורר שמחה נוראה כזו למעלה היא נמשכת גם על נפשו.

(ע"פ ליקו"ה הל' כאו"א ו, ברה"פ ד, הודאה ו, שבת ו פו"ר ג ועוד)

חנוך לנער

יסודות החינוך ע"פ דעת רביז"ל

נסיון העקדה

איזה נסיון היה לאברהם בעקידת יצחק, הרי השם יתברך בעצמו מתגלה ומצווה עליו לעקוד את בנו על המזבח, וכי יש צד שיסרב לציווי כזה מפורש מהשם יתברך. ויש כמה ביאורים המבארים את מהות הנסיון. כי בפשטות לא היה נסיון על עצם העקידה, אלא שלא יהרהר אחר השי"ת שהבטיח לו בן שירבה זרעו ככוכבים, ועתה מצווה לשחטו. וכן הראה בעקידה את הזריזות והשמחה שהזדרז לקיים המצווה.

אך יש עוד דיבור נפלא שנוגע מאוד לענין חינוך והוא, שאברהם הזדרז והשכים בבוקר בשמחה גדולה לקיים רצון ה', למסור להשי"ת את האהבה הגדולה ביותר שיש לו בעולם. ומתוך שמחה זו הלך מרחק גדול מאוד הרבה זמן כאשר בליבו מתכונן ומתרגש לעשות מה שה' צווה עליו. וכך גם הכין מזבח והכין הכל עד שעוקד אותו, והסכין כבר בידיו, ורגע קטן לפני שפועל את המעשה שכל כך חיכה בתשוקה וגעגועים, בא מלאך ה' ואומר לו שהשם יתברך רוצה להשאיר את בנו חי, וכל זה היה רק לנסותו.

והרגע הזה של הוויתור, הוא נסיון קשה ביותר, למי שליבו בוער בתבערה של תשוקה לעשות מצוות, לוותר על הכל ולעשות מה שה' באמת רוצה ממנו, כי כל מה שעשה עד עתה היה רק לכבודו יתברך, ועתה כבודו יתברך הוא שלא לעשות זאת.

◆ ◆ ◆

כמו כן בחינוך. אמר חכם אחד, יותר ממה שצריך לדעת לחנך, צריך לדעת מתי שלא לחנך. זה לא פשוט לוותר, בפרט מי שנכנס לענין החינוך בכל כוחו, ורוצה לראות פירות, ומשקיע כל מאודו עבור זה, והרבה פעמים ברגע האמת צריך להניח את הסכין. פעמים להניח הסכין של הפה, לא לומר מה שכל כך היה רוצה לומר, מילה חשובה כל כך שהנער צריך לשמוע. ופעמים שהוא סכין של פעולה מסויימת שעד עתה חשב שהוא פעולה חינוכית חשובה מאין כמוה.

כי כל פעולה של 'סכין' - פעולה של שחיטה, פעולה שבא לברר את רוח הבהמה של הנער, יש להזהר לבדוק עד כמה באמת ה' צווה זאת. כי עד שהדבר לא ברור ממש שזה רצון ה', לא משתמשים בסכין. וגם אם לפעמים ברור שצריך, צריך להיות קשובים כל הזמן מרגע ההחלטה עד הביצוע למעשה, אולי המצב משתנה ויבוא מלאך מהשמיים ויאמר לוותר על זה.

ידוע מאמר הרה"ק החוזה מלובלין זצ"ל, ששאל למה ה' בעצמו היה צריך לצוות את אברהם אבינו לשחוט את בנו, ואילו בהמשך שלח רק 'מלאך' שיצווה אותו להוריד. ואמר, שבשביל לשחוט יהודי אפילו אם זה מצווה גדולה, צריך שה' בעצמו יתגלה ויצווה זאת. אך להוריד הסכין די במלאך שמתריע על כך שצריך לוותר על השחיטה.

שאל בני

שו"ת בעבודת ה'

האם שייך לזכות ליראת שמים? [א]

איך זוכים ל'יראה'?

א] הדרך להתחבר ל'יראה' הוא למצוא את ה'יראה' שיש לך כבר בלב. וכשתפשפש ותמצא איך יש לך כן יראה, אז תוכל להתחיל להשתוקק איך 'להגדיל' את היראה הזו.

איך תאמר שיש לי יראה כאשר בפועל אין לי יראה?

אם לך יראה למה אינך מעיז לחלל שבת, ולמה אתה מתפלל ולומד קצת תורה, אלא שבוודאי אתה ירא ממציאות ה'. ויותר מכך, הרי אם יבוא אחד ויתן לך סכום כסף בעבור שתאמר לו איזה לשון הרע, בוודאי שלא תדבר הלשה"ר, אף שהרבה פעמים אתה מדבר לשה"ר בחינם. וזה מוכיח שאתה ירא ה'. ולכן העצה ליראה היא, להתחבר חזק לאמת הזו שבוודאי יש לך יראה.

אם יש לי יראה, למה אני עושה עדיין הרבה עבירות? זכור, יש הרבה מדרגות ב'יראה'. אמנם עדיין אינך שלם ביראה, אבל בוודאי שיש לך נגיעה חזקה במידת היראה, וצריך לראות תמיד איך 'להגדיל' את הרגשת היראה, וזה תצליח רק כשתתחבר לירא שיש כבר בתוכך, ותחשיב את עצמך ל'קצת' ירא ה'.

רביז"ל אמר בשיחות הר"ן (סעיף ה') שצריך בתחילה יראת העונש למה?

עיקר היראה היא יראת הרוממות, והמדרגה הראשונה בזה היא בפשיטות, לחשוב מחשבה שה' עומד ונצב עליו ומסתכל ומשגיח בו. וכל מחשבה כזו היא 'יראה'. אלא שאם אדם בונה יהדותו רק בהרגשת אלקות, אזי בשעת נסיון שנשכח ממנו ההרגש האלוקי, יכול ליפול. לכן הבסיס הראשון שיצמצם את האדם שלא יחיה בהפקירות הוא לזכור שיש עונש. אבל אין הכוונה שצריך כל הזמן לרעוד מהעונש ולחיות בפחד, אלא לזכור שיש דבר כזה עונש, ומשם יוכל להתרומם יותר לזכור מציאות ה' שעומד עליו.

איך זוכים ליראת עונש?

תזכור שיש לך כבר קצת 'יראת עונש', וראיה לכך שיש הרבה עבירות שאינך עושה מחמת פחד מגיהנם, וכשתשים לב שיש לך יראת עונש, תוכל להרחיבה לעוד מקומות בהם מתעורר נסיון.

הלכה פסוקה

מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א | מו"צ בעיר בית שמש יצ"ו

דִּינֵי צָרוּךְ בָּצָק וּמַאֲפֶה לְשִׁעוּר חַלָּה (ב)

ה. בְּמַאֲמָרֵנוּ הַקּוֹדֵם נִתְבָּאֵר עִקְרֵי 'דִּינֵי צָרוּךְ בָּצָק לְשִׁעוּר חַלָּה', אֲבָל 'מַאֲפִים שׁוֹנִים' עִם אוֹתָם הַשִּׁנּוּיִים הָאֲמוּרִים לְעֵיל לְגַבֵּי בָּצָק, הַדִּין כָּךְ:

(א) אִם אֵינוֹ רָצוּי שֶׁיִּגְּעוּ זֶה בָּזֶה, אֲזַי אֲפִלּוּ כְּשֶׁבָּכָל זֹאת נָגְעוּ זֶה בָּזֶה וְנִמְצָאִים בִּכְלִי אֶחָד - אֵינָם מִצְטָרְפִים (ראה לק"ה ו הערה ל, שבזה הוא לכו"ע. וכ"ש למ"ד להלן שאינו מצטרף בנוגעים).

(ב) אֲבָל לְמִי שֶׁלֹּא אִכְפַּת אִם נוֹגְעִים זֶה בָּזֶה - נֶחְלְקוּ הַפּוֹסְקִים אִם מִצְטָרְפִים. וּלְמַעֲשֶׂה מִי שֶׁאֵינוֹ מַקְפִּיד חַלָּה אֲפִלּוּ כְּשֶׁהֵם נִמְצָאִים בִּכְלִי אֶחָד וְנוֹגְעִים זֶה בָּזֶה, יֵשׁ לוֹ עַל מִי לִסְמֹךְ. וְהָרוֹצֶה לְהַחֲמִיר וּלְהַפְרִישׁ חַלָּה, מִכָּל מָקוֹם לֹא יְבָרֵךְ עַל זֶה (י"א שמצטרף: מלוא העומר, שכו ב. אבן ישראל, ט קה, ובהליכות אב"י פסח עמוד נג ס"ט. וכ"מ: פרמ"ג, תנז מ"ז א. מקור חיים, תנז סוסק"א. וי"א שאינו מצטרף: חלת לחם, ה יד וט"ו. ישועות יעקב, שכו א ובסימן תנז א ד"ה ובזה. ציץ הקודש, א יט, ממהרי"ל דיסקין. וכ"מ ביד אפרים, תקו על המג"א. שבט הלוי, ח קיז, ובקמב"ל מועדים פרק סט ח-י. וראה: לק"ה שם. מנחת יצחק, ח קט ובח"ז כח. גם בדרך כלל אינם מונחים לשם צירוף, ואז יש מן הראשונים וכן דעת האדר"ת במקראי קדש פסח ב יט ב, שאינם מצטרפים).

(ג) וְדַעַת הַגרשז"א (שש"כ, מב הערה מג, ובהליכות שלמה מועדים יט יט ובדה"ל לא): שֶׁאֲפִלּוּ כְּשֶׁאֵין מַקְפִּידִים בְּהַגָּשַׁת מִינֵי הַמַּאֲפֶה יַחַד עַל צַלַּחַת אַחַת, אוֹ לְהַנִּיחָם מְעֹרָבָבִים בִּכְלִי אֶחָד - מָכָל מָקוֹם כָּל שֶׁצּוּרוֹתֵיהֶם שׁוֹנוֹת וְגַם יֵשׁ בָּהֶם הֶבְדֵּלִים קְטַנִּים בְּטַעֲמָם - אֵינָם מִצְטָרְפִים. כִּי מַה שֶּׁמַּנִּיחִים אוֹתָם יַחְדָּו, הוּא לֹא בִּגְלַל שֶׁלֹּא אִכְפַּת לְעַרְבְּבָם, אֶלָּא שֶׁסּוֹמְכִים עַל זֶה שֶׁנִּפְרָדִים שֶׁהֵם מַאֲפִים שׁוֹנִים.

ו. בַּמֶּה דְּבָרִים אֲמוּרִים עַד כָּאן לְעִנְיַן צָרוּף בָּצֵק אוֹ מַאֲפֶה - רַק לְמִי שֶׁאָכֵן אֵינוֹ רָצוּי לוֹ שֶׁיִּתְעָרְבְּבוּ הַבְּצֵקִים אוֹ הַמַּאֲפִים. אֲבָל מִי שֶׁלֹּא מַקְפִּיד כְּלָל שֶׁיִּתְעָרְבְּבוּ הַבְּצֵקִים אוֹ הַמַּאֲפִים - אֲזַי מִצְטָרְפִים הַבְּצֵקִים אוֹ הַמַּאֲפִים לְשִׁעוּר חַלָּה לְכָל הַדֵּעוֹת, כְּפִי הַתְּנָאִים שֶׁיִּתְבָּאֲרוּ בַּהֶמְשֵׁךְ בְּעֶזְרַת ה' (שו"ע שכו א).

וְדָבָר זֶה תָּלוּי רַק בְּדַעַת לְמִי שֶׁשַּׁיָּךְ לוֹ הַבָּצֵק אוֹ הַמַּאֲפֶה, וְאֵינוֹ תָּלוּי כְּלָל מַה דַּעַת שְׁאָר הָאֲנָשִׁים בָּעוֹלָם, אוֹ בְּמִי שֶׁאוֹכֵל זֹאת כְּשֶׁהוּא עֲדַיִן שַׁיָּךְ לְבַעַל הַמַּאֲפֶה (פשוט).

ז. וְכָל הָאֲמוּר הוּא כְּשֶׁהַבְּצֵקִים וְהַמַּאֲפִים שַׁיָּכִים לְאִישׁ אֶחָד. אֲבָל אִם שַׁיָּכִים לִשְׁנֵי אֲנָשִׁים - אֲזַי אֲפִלּוּ אִם הֵם מִסּוּג אֶחָד מַמָּשׁ, בְּדֶרֶךְ כְּלָל אֵינָם מִצְטָרְפִים. וּלְמַעֲשֶׂה יֵשׁ לִשְׁאֹל לָרַב כִּי יֵשׁ בָּזֶה כַּמָּה פְּרָטִים (שו"ע שם. כי צריך לברר אם הם מקפידים על תערובתם. וגם לפעמים הוא על מנת לחלק, וכמ"ש להלן).

ח. וְדַע שֶׁיֵּשׁ אֲפָנִים שֶׁאִי אֶפְשָׁר לְצָרֵף בְּשׁוּם אֹפֶן אֲפִלּוּ כְּשֶׁהֵם שֶׁל אִישׁ אֶחָד וְאֵינוֹ מַקְפִּיד שֶׁיִּתְעָרְבּוּ:

(א) בְּצֵקִים שֶׁהֵם עֲשׂוּיִים מִשְּׁנֵי סוּגֵי קֶמַח שֶׁל חֲמִשַּׁת מִינֵי דָּגָן - יֶשְׁנָם כְּאֵלּוּ שֶׁאֵינָם מִצְטָרְפִים בְּשׁוּם אֹפֶן, וְיֵשׁ לִשְׁאֹל לָרַב אֵיזֶה סוּג מִצְטָרְפִים.

(ב) יֵשׁ אוֹמְרִים שֶׁבָּצֵק אֵינוֹ יָכוֹל לְהִצְטָרֵף עִם מַאֲפֶה אֲפִלּוּ מֵאוֹתוֹ הַסּוּג (לקט העומר, ו יא. דרך אמונה, ו קלה).

וְנִרְאֶה שֶׁיֵּשׁ לְהַפְרִישׁ בְּלִי בָּרָכָה.

אָמְנָם כָּל זֶה לְעִנְיַן לְצָרְפָם, אֲבָל בָּצֵק שֶׁהָיָה בּוֹ שִׁעוּר חַלָּה וַעֲדַיִן לֹא הִפְרִישׁוּ מִמֶּנּוּ, וּכְבָר אָפָה חֵלֶק מִמֶּנּוּ - חַיָּבִים לְהַפְרִישׁ חַלָּה, וְאָז אֶפְשָׁר לְהַפְרִישׁ מֵהַבָּצֵק הַנִּשְׁאָר עַל הָאָפוּי אוֹ לְהֶפֶךְ (לק"ה שם. אמנם מביא שם כמה פוסקים שחולקים וסיים בצ"ע. ולפי"ז נכון להפריש מהבצק בפני עצמו ומן האפוי בפנ"ע).

(ג) כָּאָמוּר שֶׁבָּצֵק אוֹ מַאֲפֶה שֶׁכְּבָר הִפְרִישׁ מִמֶּנּוּ חַלָּה - אֵינוֹ יָכוֹל לְצָרֵף עִמּוֹ עוֹד בָּצֵק אוֹ מַאֲפֶה כְּדֵי לְחַיְבוֹ בְּהַפְרָשַׁת חַלָּה.

מתחדשים

◆ **בְּשׂוֹרָה טוֹבָה תְּדַשֵּׁן עֶצֶם: הופיע!** הספר הנפלא **"נתיבות צדיק"** (ב' כרכים) בו סודרו מחדש מכתביהם של חסידי ברסלב במרוצת הדורות על פי סדר הכותבים, החל מתלמידי מוהרנ"ת זיע"א והלאה. במהדורה זו, נתווספו הערות והארות חשובות רבות, כשהדיבורים בשפת האידיש נוקדו ותורגמו במלואם. להשיג בנקודות ההפצה במרכזי חסידי ברסלב. הפצה ראשית: 0527176905.

◆ **חדש!** תיקון הכללי "עשרה מיני נגינה" בהוצאה מפוארת וצבעונית לצעירי הצאן, כולל הקדמות ומושגים חשובים הכתובים בשפה ברורה לבני הנעורים, ע"י הרה"ח ר' **דוד גבירצמן** שליט"א. יו"ל ע"י **'מלכות וקסברגר'**. להשיג ברשתות הספרים.

◆ **אומן שבת חנוכה תשפ"ז:** הבהרה: הזמנים שפורסמו כאן בשבוע שעבר, הם זמני סגירת העזרת נשים בציון רביה"ק זיע"א, על פי קריאת כל משפיעי ורבני ברסלב זצ"ל ויבלחט"א, על מנת לשמור על גדרי הצניעות בזמני העומס. כאמור, זמני סגירת העזרת נשים בציוה"ק: החל מיום רביעי כ"ט כסליו בערב, ועד ליום ראשון ג' טבת בערב.

◆ **בְּנֵי הַכָּלָא:** בימים האחרונים הסתלק לבי"ע המשפיע ר' **שלמה ברוך בלוי** זצ"ל מאשדוד, אחר שנות מחלה קשה, כשהוא מותיר אחריו אלמנה ושמונה יתומים עם חובות גדולים מתקופת מחלתו. בערבות הדדית למי שמסר נפשו להאיר דעת לאלפים, לא משאירים את משפחתו לבד! ניתן לתרום ב'נדרים פלוס' תחת ביהמ"ד 'אש תמיד' אשדוד..

יו"ל ע"י מכון עלה לתרופה
בכל עניין או להצטרפות למנויים בדוא"ל:
A028080148@GMAIL.COM
פקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים: 053-3175211 | 054-8591148
המערכת נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00
לתרומות ונכנשת נכס נצחי: עלה לתרופה, בנק מרכנתיל 17, סניף 725, חשבון 36645.

החיזוק השבועי

..אֲבָל הוּא יָשֵׁב וְנִתְעַכֵּב פֶּתַח הָאֹהֶל. 'כְּחֹם הַיּוֹם' זֶה בְּחִינַת הִתְגַּבְּרוּת חֲמִימוּת הַיֵּצֶר הָרָע, כִּי צָהֳרַיִם בְּחִינַת חֹם הַיּוֹם, זֶה בְּחִינַת חֲמִימוּת הַיֵּצֶר שֶׁאָז זְמַן רַע לְצֹאן קְדֻשִׁים שֶׁהַצַּדִּיק רוֹעֶה אוֹתָם הֲרוֹצִים לָגֶשֶׁת אֶל הַקֹּדֶשׁ, וְרַבִּים נִתְרַחֲקוּ עי"ז ר"ל.

אֲבָל מִי שֶׁאֵינוֹ רוֹצֶה לְהַטְעוֹת אֶת עַצְמוֹ וְחוֹשֵׁב עַל תַּכְלִיתוֹ הַנִּצְחִי בֶּאֱמֶת, אֵינוֹ שָׁב לְאָחוֹר בְּשׁוּם אֹפֶן בָּעוֹלָם יִהְיֶה אֵיךְ שֶׁיִּהְיֶה, רַק הוּא יוֹשֵׁב וּמַמְתִּין וּמִתְעַכֵּב אֵצֶל הַפֶּתַח יָמִים רַבִּים כַּמָּה שֶׁיִּהְיֶה, וְחֹם הַיּוֹם לוֹהֵט אוֹתוֹ מְאֹד וְאַעפ"כ אֵינוֹ מַנִּיחַ אֶת מְקוֹמוֹ וְיוֹשֵׁב וּמִתְעַכֵּב אֵצֶל הַפֶּתַח הָאֹהֶל שֶׁל הַצַּדִּיקִים וְהַכְּשֵׁרִים עַד שֶׁיְּרַחֵם מִן הַשָּׁמַיִם, בִּבְחִינַת וְהוּא יֹשֵׁב פֶּתַח הָאֹהֶל כְּחֹם הַיּוֹם: לקו"ה אישות ד, יט

יהלום

וְכָל מַה שֶּׁיּוֹדֵעַ שֶׁרַּחוֹק יוֹתֵר מֵהַ' יִתְבָּרַךְ, הוּא מְחֻיָּב לִשְׂמֹחַ יוֹתֵר וְיוֹתֵר בַּעֲשִׂיַּת הַמִּצְוָה, מֵחֲמַת שֶׁהוּא גַּם הוּא שֶׁרַּחוֹק כָּל כָּךְ: זוֹכֶה גַּם כֵּן לַעֲשׂוֹת מִצְוָה: שם